

Het Impressionisme op postzegels.

Inleiding

Bij het rondzendverkeer van Postzegel Vereniging Volkel - Uden e. o. viel mij steeds op de mooie serie „Schilderijen“ die Postes Française uitgeeft sinds 1961.

„De bode“
Georges Braque
1882 - 1963
de Fauves
Kubisme.
in zijn werk vinden
we steeds het
vogelmotief.

„14 juli“
Roger-Noël-François
de La Fresnaye.
1885 - 1925
onder invloed van
P. Gauguin en P. Cézanne
Kubisme - Fauvisme
Futurisme.

„Blauwe naakten“
Henri Emile Benoît Matisse
1869 - 1954.

onderricht door
Gustave Moreau.
Impressionisme
door P. Cézanne.
Neo-Impressionisme
door P. Signac.
mede-oprichter
Fauvisme.

„De kaartspelers“
afwijzing van Paul Cézanne
perspectief. 1839 - 1906

Inleiding

Toen de Deutsche Bundespost in 1992 begon met de serie „Deutsche Malerei des 20 Jahrhunderts“ las ik een artikel in het blad „Unser hobby“ getiteld: „August Macke für 1,- D.M.“. Hierin staat dat het grote publiek via postzegels in aanraking komt met kunstenaars en hun werken.

Zo heeft in april Bundespost 'n zegel daarop de „Mona

500ste verjaardag da Vinci, de grootste meester aller tijden.

1952 de Deutsche uitgegeven met „Lisa“ t.g.v. de van Leonardo

„Paard in landschap“.

Franz Marc
1880-1916.

Expressionist
„Der Blaue Reiter“.

„Modezaak“.

August Macke
1887-1914

Expressionist
„Der Blaue Reiter“.

„Murnau met regenboog“.

Wassily Kandinsky
1866-1944.

Expressionist
„Der Blaue Reiter“.

De Gevestigde Orde

De Impressionisten keerden zich tegen de gevestigde orde.

Erg populair in die tijd waren de schilders van de Barok, de Rococo, het Neo-Classicisme en de Romantiek.

Barok.

Barok was de opvolging van de Renaissance. Het woord Barok is afgeleid van „barocco“, dit zijn parels van onregelmatig, druk en beweeglijke vorm. De enorme weelde en de overheersende pathos willen de toeschouwers ontroeren.

Er komen veel allegorieën en symboliek in voor.

„Venus in de wolken“
Simon Vouet 1590-1649
geb. Parijs. in Rome volgelijng
van Caravaggio.
voor Lodewijk XIII schilderijen
in koninklijke residenties.

„Tancred en Herminia“
Nicolas Poussin 1594-1665
had grondige kennis van
literatuur en van de
Klassieken. in „Classicistisch“
variant v.d. barokke kunst.

De Gevestigde Orde

Rococo

De Rococo, uitloper en sluitstuk van de Barok, wordt gekenmerkt door uiterste verfijning van de vormen door gratie en zin voor detail. Het woord Rococo is afgeleid van „rocaille”, dit betekent „schelp”. Het wordt versierd door ornamenten met ranken, krullen en schelpvormen. Het is geschikt voor kleinere ruimten en er komen veel Fêtes galantes in voor.

„Polin”

Antoine Watteau 1684-1721.
belangrijke invloed op de Franse rococostijl.
„galanteries” en „fêtes champêtres”.
Watteau-genre.
naar voorbeeld van Titiaan, Correggio en Rembrandt.

„La Finette”

„Stilleven”

Jean-Baptiste-Simeon Chardin
1699-1779
schildert simpele onderwerpen v.d. kleine burgerij.
naar voorbeeld van Terborch, De Hooch en Vermeer.

„Stilleven met attributen v.d. kunstenaar”

Hij wordt beschouwd als voorloper v.d. Impressionisten.

De Gevestigde Orde

Jean-Etienne Liotard
 1702 - 1789
 Zwits.-Frans kopergraveur
 en schilder uit rococo.
 In Rome kopieerde hij de oude
 meesters; vooral Correggio.
 Portretschilder van
 adellijke personen.
 voorloper van Jean-Auguste D.
 Ingres.

"Mlle Lavergne",
 nicht v.d. schilder,
 pastel op perkament.

"De badende
 Diana"

François Boucher
 1703 - 1770
 als historieschilder lid van
 de Académie; gobelins.
 Premier Peintre de Roi.
 galant-erotische herders-
 spelletjes; mythologische
 voorstellingen (o.a. Diana),
 schone vrouwen: hun toilet;
 Het roze en inkarnaat
 belangrijker dan de
 handeling.

"Markiezin
 de Pompadour."

**Jean-Honoré
 Fragonard 1732-1806.**
 Frans rococoschilder
 eerst bij J.B. Chardin in
 de leer; daarna bij
 François Boucher.
 dezelfde stijl.
 Hij bestudeerde Rubens,

"Studie".

Rembrandt, Ruysdael,
 Caravaggio en Tiepolo.
 Erotische taferelen,
 illusionistische land-
 schappen en portret-
 ten; zijn vrijzinnige
 uitbeelding leidde soms
 tot onenigheid.
 later classicistisch.

De Gevestigde Orde

Classicisme (ook wel Neo-Classicisme genoemd)

Het Neo-Classicisme ¹⁷⁷⁰⁻¹⁸³⁰ werd geïnspireerd door de Griekse (5^e en 4^e eeuw v. Chr.) en de Romeinse kunst, die als „klassiek“ wordt genoemd. (de esthetische vorm). Hierin worden „rust“ en „de stilte“ als de essentie van het schone beschouwd. We vinden de gezuiverde vorm van de natuur. (tegen barok en rococo). Vooral het moralistische en heroïsche wordt benadrukt d.m.v. de antieke geschiedenis en de mythologie. Dit alles in 'n streng opgebouwde compositie.

Van 1977 t/m 1981 gaf Postes France een serie frankeerzegels uit, met daarop een detail van het schilderij „De Sabijnse Maagdenroof“ van de bekendste Frans-Classicistische schilder Jacques Louis David 1748-1825.

De Gevestigde Orde

detail van
„De Kroning
van Napoleon I.“

Jacques Louis David is de grondlegger van de Classicistische schilderkunst. Hij werkte volgens de Antieken en hij schilderde op reliëflijken schilderijen in 'n strakke compositie. Hij volgde de Verlichte Ideeën van de revolutie van 1789, en zijn werken hadden 'n moreel-pathetische uitdrukking. In 1795 wordt hij hofschilder van Napoleon en heeft hij de Keizer bewierookt met taferelen uit de Napoleontische tijd. Ook schilderd hij portretten.

detail van „Napoleon
ontmoet Frans II“
Oostenrijks keizer.

Pierre-Paul Prud'hon 1758-1823.
Hij bestudeerde de Klassieken en kopieerde Rafaël, Correggio en Da Vinci.
Hij schilderde clair-obscur en grootschalige allegorische composities. Hij werd hofschilder bij Keizerin Joséphine.

De Gevestigde Orde

Jean Auguste Dominique Ingres
1780-1867.

Na J.L. David wordt de leider van het In zijn kunst wordt bereikt door 't volk van lijn, modellering Hij is de beste portret van Frankrijk.

Jean A.D. Ingres
Classicisme.
de perfectie
men samengaan
en kleur.
treetekenaar

„De Baadster”.

Onder invloed van Rafaël kopieëert hij zijn modellen zoveel mogelijk naar de natuur. Bij zijn portretten is nauwelijks 'n achtergrond aanwezig. Van zijn techniek maakten de schilders Puvis de Chavannes, Edgar Degas, Pierre Auguste Renoir en Edouard Manet volop gebruik.

„Flora”.

Emile Jean Horace Vernet 1789-1863.
Frans militair-portret- en genreschilder. Hij liet zich leiden door de stijl van Eugène Delacroix.

De Gevestigde Orde

Schilderijen van de
Classicist
François Pascal Simon
Gérard
1770 - 1837

Werken van de classicistische historie- en
portretschilder Antoine-Jean Gros 1771-1835

De Gevestigde Orde

Romantische Schilderkunst.
Frankrijk met zijn voorliefde voor 't Classicisme kent, evenmin als Italië, geen echt romantische schilderkunst, waarvan de ideologisch-filosofische basis tot Duitsland beperkt bleef.

In de Romantische Schilderkunst is er beklemtoning van het gevoel, 'n poëtische stemming, die neigt tot sentimentaliteit.

In de „stemmingseisen” is er 'n belangrijke plaats voor 't landschap en de verbondenheid van de mens met de natuur.

„Officier van de Jagers”.

Jean-Louis-André
Théodore Géricault
1791 - 1824.

is de eerste grote
schilder v.d. Franse
Romantiek.

Hij kreeg les v.d.
paardenschilder
Carle Vernet.

„Paard, geschrokken v.d. bliksem.”

en van de classicisten P.N. Guérin en J.L. David.
Hij raakte bevriend met de jonge Delacroix.

De Gevestigde Orde

Hij kopieëerde Antieke Cultuur en Rafaël en Michel Angelo. Hij werd gewaardeerd door zijn romantisch-realistische wijze van uitbeelden. (o.a. psychopaten en geëxecuteerden).

Bekend zijn van "Médusa"

vooral „Het vlot en „De Derby van Epsom”.

Ferdinand Victor Eugène Delacroix 1798-1863.

De leidende kunstenaar v.h. zogenaamde Romantisme. Hij bestudeerde werken van P.P. Rubens (Barok), P. Veronese

De Gevestigde Orde

(Renaissance) en Francisco de Goya.

In 1820 hingen er 12 schilderijen van hem in de Salon, die sterk afweken van de classicistische stijl van Ingres. Delacroix legde sterke nadruk op de kleur ten koste van de lijn.

In 1830 ontstond het schilderij „De Vrijheid leidt het Volk op de Barricaden”. Een detail van dit schilderij - het hoofd van De Vrijheid met frygische muts - heeft de Franse Posterijen van 1982 t/m. 1990 uitgegeven als frankerzegel.

Hij krijgt opdrachten voor paleizen: Palais van Parijs en de bibli-

ten voor aankleding Bourbon, stadhuis otheek van het

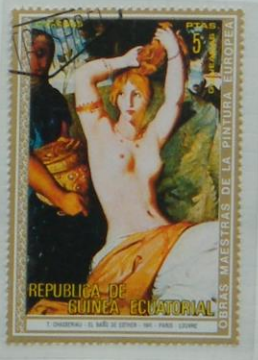
„Palais du Luxembourg”.

De Gevestigde Orde

Zijn reis naar Marokko, Algerije en Spanje is bepalend voor zijn later werk.

„Odalisk”

„Het Bad van Esther.”

Théodore

Chassériau

1819 - 1856

staattussen Ingres
(nadruk op de tekening)
en Delacroix (kleuren-
weelde) in.

Zijn werk bevat het
zwoele timbre van de

exotische zinnelijkheid. Hij maakte wandschilderingen voor kerken in Parijs. Maar hij schilderde voornamelijk portretten en Oriëntaalse taferelen.

„Danseres Petra Camara”

Edouard Manet

1832-1883.

Frans impressionistisch schilder, die naturalistische elementen verwerkte. Hoewel hij een van de voortrekkers v.d. impressionisten was, behield hij altijd 'n eigen onafhankelijke stijl. Zijn voornaamste belangstelling gold niet het schilderen het individuele of in de openlucht, maar Hij blijft meer verbonden met de traditi-

onele schilderkunst. Hij kwam uit een gegoe-

de burgerlijke familie. Van 1850 tot 1856 was hij leerling van Thomas Couture op de École des Beaux-Arts. In 1856-1858 maakte hij een rondreis door België, Nederland, Duitsland en Italië. Hij bestudeerde de oude meesters en kopieerde hun werk. In het Louvre ging zijn aandacht vooral uit naar Tintoretto, Titiaan, Goya en Velasquez.

Ook de werken van Delacroix en Courbet boeiden hem.

„Dame met waaiert”

„Madame Manet op de blauwe canapé” Pastel.

Edouard Manet

Zijn werk vond slechts langzaam erkenning. In 1859 werd „De Absinth-drinker” afgewezen door de Salon. Zijn schilderij „Déjeuner sur l'herbe” veroorzaakte een groot schandaal, vanwege de naakte vrouw tussen de twee modern geklede mannen. Het meisje kijkt de toeschouwer aan. Dit gebeurde ook in 't schilderij „Olympia” uit 1863.

Op de postzegel staat foutief dat dit schilderij van Monet is. „Nana” is echter geschilderd door Edouard Manet in 1877.

Een aantal jonge schilders, de latere Impressionisten, toonden veel bewondering voor zijn werk en beschouwden hem als hun leider.

„Blonde vrouw met blote borsten.” ca 1878

Edouard Manet

Manet was altijd meer schilder van mensen dan van landschappen. In „Muziek in de Tuilerieën” uit 1860-62 beeldde hij de Parijse bourgeoisie uit, die zich in een park vermaakt.

Hij onderscheidde zich van de Impressionisten, doordat hij altijd meer de nadruk legde op de psychologische kanten van het motief dan op de schildertechniek. 'n Erg gewaardeerd werk was „Bar aux Folies Bergères” uit 1882.

Op 't laatst van zijn leven leed hij aan ataxie (stoornis v.d. spieren) en schilderde toen nog stillevens en bloemen, waarbij hij van pastel gebruik maakte.

De
F
i
l
i
t
s
p
e
l
e
r

1866

De figuur neemt 't gehele doek in beslag en contrasteert in felle kleuren tegen de neutrale achtergrond. Elk schaduwspel negerend. Uiterst controversieel in die tijd.

P
o
r
t
r
e
t
v
E
m
i
l
e
Z
o
l
a

Verscheidene bekende personen, zoals Clemenceau, Duret, Zola, Proust en Mallarmé poseerden bij Manet voor hun portret. 1868

Camille Pissarro

1830-1903

Pissarro behoorde tot de eerste der impressionisten. Zijn studies deed hij in Parijs en bij Corot aan de Académie Suisse, waar hij Manet en Monet en vermoedelijk ook Courbet en Cézanne leerde kennen. Zijn vroege landschappen, beïnvloed door Corot, trokken weinig aandacht en hij moest in zijn levensonderhoud voorzien met het schilderen van kamerschermen en waaiers. Hij ontwikkelde 'n geheel eigen stijl. Hij werd vooral schilder van landschappen, die getuigen van 'n eenvoudige, poëtische visie op de natuur. Tijdens de Frans-Duitse oorlog (1870-1871) was hij, evenals Monet, in Engeland. Onder invloed van Turner en Constable werd hun techniek luchtiger en hun kleurgebruik stralender. Zo kwamen zij tot 'n volledig impressionistische lichtschildering. Pissarro's werken onderscheiden zich door 't feit dat in zijn landschappen steeds figuren voorkomen. Hij had respect voor de arbeidende mens.

„La Sente
du Chou”

Camille Pissarro

Pissarro is de enige schilder die aan alle acht tentoonstellingen v.d. impressionisten deelnam. Hij was 'n rustige en vriendelijke man, die met succes les gaf aan o.a. Cézanne en Gauguin.

In de jaren tachtig sloot hij zich korte tijd aan bij de neo-impressionisten Seurat en Signac, en schilderde hij met puntjes en streepjes. Dit noemt men *pointillisme*. (zie postzegel „Jeanne“). Na 1890 keerde hij tot de oude impressionistische schilderwijze terug.

„Jeanne“
Dochter
v.d. schilder.
1892. „Meisje met
hengelstok“

Edgar Degas

1834-1917

Edgar Hilaire Ger-
belangrijk Frans
stamde uit 'n welge-
Hij verkoos al vroeg
kreeg 'n classicistische
des Beaux-Arts van Louis Lamothe. Aanvankelijk was Degas
een groot bewonderaar van Ingres' tekenkunst en kopieerde
hij werken van Botticelli, Ghirlandajo en Mantegna.

main Degas is een
impressionist. Hij
stelde familie.

de schilderkunst en
opleiding op de École
de schilderkunst en
opleiding op de École

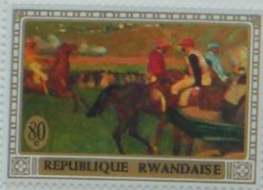
Ofschoon hij aan 8 tentoonstellingen v.d. Impressionisten
heeft meegedaan, voelde hij zich geen impressionist; hij noem-
de zich „Realist“. Hij had weinig belangstelling om met kleuren
te experimenteren, en hij voelde al helemaal niets voor de „plein-
air“ schilderkunst. Hij was volledig geïnteresseerd in de mense-
lijke figuur. Degas was gehecht aan de tekentechniek, aan
de „vele lijnen“ die hij steeds weer neerzette, corrigeerde en
eindeloos veranderde. Hij had een verbazend originele compositie
en themakeuze.

Edgar Degas

Zijn eerste werken zijn portretten, die nog academisch aandoen (donkere tonen, waardigheid en centrumgerichte compositie). Vanaf 1860 ontstonden veel historiestukken, aan de mythologie ontleend.

In 1862 kreeg hij belangstelling voor paarden. Hij ging naar Longchamps om de renbaan, de dieren en jockeys te schilderen.

Sinds 1865 schildert hij taferelen uit het dagelijkse leven van zijn tijd. Hij slaagde erin zijn tijdgenoten bij hun bewegingen te „betrappen”. Op zijn schilderijen gebeuren vaak 'n aantal dingen tegelijkertijd, geen enkele krijgt de speciale nadruk.

Edgar Degas

Tegen 1870 schildert hij portretten. Zij modellen zijn steeds personen uit zijn directe omgeving. Hij weet ze meesterlijk psychologisch te doorgronden.

Het orkest v.d.
"opera" ca 1868.
Geschilderd voor zijn
vriend, de fagottist
Dihau (voorgroend).
Ook de andere musi-
ci zijn vrienden van
Degas.
Het schilderij heeft
'n ongewone compo-
sitie. Opvallend
zijn de "afgesneden
randen". Dit idee
had hij aan de
fotografie ontleend.

In 1872 begon hij met studies van balletdanseressen. Hierdoor is Degas 't meest bekend geworden. We vinden in zijn werk geen dramatiek, geen emoties. Hij richt zich op mensen die zich in hun hele leven aan 'n lichamelijke discipline onderwerpen. Hij maakte een serie van "Naakte vrouwen afdrogen, kammen of Hierin wil hij op 'n de gebaren weerge- enige toeschouwer be- sen.

pastels onder de naam
die zich baden, wassen,
zich laten kammen".
volkomen eerlijke wijze
ven v.d. vrouw die zonder
zig is zichzelf te was-

Edgar Degas

Degas bleef werken aan 't verfijnen en verbeteren van zijn techniek. Hij mengde pastel met water, blies stoom op de tekening en hij gebruikte olie-
verf en tempera, om maar steeds meer fantastische
accoorden te bereiken.

Degas had 'n oogafwijking gekregen tijdens de
Frans-Pruisische Oorlog. Op 't laatst van zijn
leven was hij volledig blind. Hij ging toen over
naar de beeldhouwkunst en maakte zijn beroemde
balletdanseressen.

Zijn kunst was zijn leven.

Claude Monet

1840-1927

Claude Oscar Monet was eigenlijk de enige echte impressionist die bezeten was van licht, kleur en atmosfeer. Hij voerde de principes van de plein-air schildering het verste door van allemaal. Hij werkte aanvankelijk in Le Havre bij Boudin, die hem vertrouwd maakte met het schilderen in de open lucht. In 1859 ging hij naar Parijs. Hier ontmoette hij Courbet en andere realisten. Hij werd leerling aan de Académie Suisse, waar hij Pissarro leerde kennen.

Hij schilderde ook in Normandië. Van 1860 tot 1862 was hij, als militair, in Algerije. Hij moest jongkind, die hem sterk zou beïnvloeden. Terug in Parijs, zette hij zijn studie voort bij Cleyre, waar Renoir, Bazille en Sisley zijn medeleerlingen waren en met wie hij veel buiten schilderde o.a. in Chailly-en-Bière, nabij Barbizon. Zijn palet werd steeds lichter. In 1865 en 1866 trok hij met 2 landschappen en het portret van Camille op de Salon sterk de aandacht. Tijdens de Frans-Duitse oorlog was Monet in Londen, evenals Pissarro. Hier ontmoette hij

„Botsen in Honfleur“

Claude Monet

Durand-Ruel, de latere promotor v.h. impressionisme. Hier raakte hij onder de indruk van de schilderkunst van Turner en Constable. In 1871 reisde hij terug via Nederland. Hij werd getroffen door het immer boeiende wolkenspel, de transparante atmosfeer, de doorzichtigheid v.h. water en de voortdurende veranderende belichting. Het kleurrijk vertier op en langs de Zaan en op de Amsterdamse grachten en Het Y intrigeerde hem bijzonder. Terug in Frankrijk vestigde hij zich te Argenteuil tot 1878. Dit was 'n periode van grote activiteit en werd hij de voorman v.d. impressionisten. In 1874 exposeerde hij het schilderij „Impression, soleil levant“, waaraan de term impressionisten ontleend werd. Samen met Sisley ontwikkelde hij de typische techniek waarbij kleine verfstreken van verschillende kleur ongemengd naast elkaar op 't doek geplaatst werd.

„Vrouw
in een
groene
jurk“
1866
tentoon-
gesteld
op
de Salon
van 1866.

Claude Monet

In 1883 ging Monet in Giverny wonen. Hij was toen straatarm.

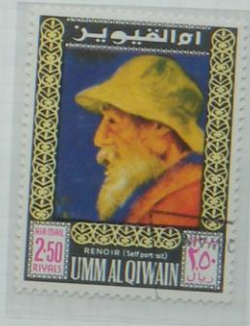
Monet ging „series“ schilderen van 'n bepaald onderwerp om de wisseling en beweeglijkheid die licht en atmosfeer teweegbrengen te vangen. Die onderwerpen waren o.a. de kathedraal van Rouen, „Les Meuls“ (de hooimijten), „Les Peupliers au bord de l'Epte“ (25 schilderijen), de klaprozen en de befaamde Japanse brug in Monets tuin in Giverny. In 1891 kocht hij 'n huis met 'n geweldige grote tuin in Giverny. Hij schilderde meer dan 20 doeken met als onderwerp „Le jardin à Giverny“. Treurwilgen werden kleurfonteinen, bloemperken veranderden in roze en paars schuimende banen: 'n inferno van kleur, weerspiegeld door 't water. Rond 1920 kreeg Monet Xantopsia, 'n oog-aandoening. Hij zag toen alles in 'n blauw-grijs licht.

Pierre-Auguste Renoir

1841-1919

Renoir is een van de
ders v.h. Impressionis-
Op 13-jarige leeftijd
lein schilder. Daarna
van waaiers, wand-
gordijnen. Hierdoor
voor 't lichtere
impressionisme.

belangrijkste schil-
me.

begon hij als porse-
werd hij schilder
decoraties en
was hij gevoelig
palet van het

In zijn jeugd bezocht
hij regelmatig het Louvre en werd vertrouwd met
het werk van Antoine Watteau, Nicolas Lancret,
François Boucher. Hij kopieerde daar schilderijen
van Peter-Paul Rubens.

In 1861 begon hij te studeren aan de École des
Beaux-Arts. Hij was 'n rustig, ijverig en plichtsgetrouw
student. Renoir was nogal schuchter en meegaand

Pierre-Auguste Renoir

en deed liever wat hem werd gevraagd, dan dat hij moeilijkheden veroorzaakte. Hij werd steeds gedwongen anatomische studies van modellen te tekenen. Dit beschouwde hij als 'n soort discipline.

In het atelier van Charles Gleyre ontmoette hij Claude Monet, Alfred Sisley en Jean Frédéric Bazille. Deze vrienden hadden dezelfde artistieke idealen.

Pierre-Auguste Renoir

In 1864 ging hij naar Chailly, bij Fontainebleau, om daar in de natuur te gaan schilderen. In Chailly ontmoette Renoir Narcisse Virgile Diaz de la Pêna, een bekend landschapschilder uit de School van Barbizon. Die zei tegen Renoir dat „zijn werk goed getekend was, maar te donker.” De kritiek van Diaz had bij Renoir een verlichting en verrijking van zijn palet tot gevolg. Hij ging schilderen in de stijl van Gustave Courbet, Eugène Delacroix, Jean Baptiste Camille Corot, Claude Monet, Edouard Manet en Henri Fantin-Latour. Renoir werd meer door de menselijke figuur dan door het landschap aangetrokken. Hij wist steeds weer de vrolijke, intieme menselijkheid te bereiken. In de lente van 1866 ontmoette hij de 18-jarige Lise Tréhot. Zij zou zes jaar lang zijn vriendin en zijn

1876

1876
„Maakt op sofa”

Pierre-Auguste Renoir

model worden en zij komt dan ook op 'n hele reeks schilderijen voor, in allerlei stemmingen, stijlen en entourages. Zowel Monet als Renoir leefden soms in armoede. In 1869 zaten ze totaal aan de grond. Zij schilderden als zij materialen hadden. Deze periode was heel belangrijk voor 't impressionisme. Renoirs schilderstukken uit deze tijd hebben de meeste waardering geogst. Rond 1876 maakte hij 2 meesterwerken, waarin het thema was „de vreugde van het leven.“ Deze werken zijn: „Le Moulin de la Galette“ en „De Schommel“ (zegel). Toch werd hij onrustig en was hij ontevreden over zijn werk. Van 1879 tot 1882 maakte hij reizen naar Algerije, Italië en andere landen. Hij keerde zich v.h. impressionisme af en werd navolger van Ingres. Omstreeks 1890 keerde hij weer terug tot warmere kleuren en een bredere schildertrant.

1877
„Portret van Jeanne
Samary“ beroemd
toneelspeelster.

1880

1892
„Jonge meisjes tijdens
het piano spelen II“

Pierre-Auguste Renoir

1888

"Jonge
baadster."

1892

1906

"Baad-
ster
bij
het
af-
drogen
van
haar
been.."

1910

De laatste jaren van zijn leven schilderde Renoir veel vrouwelijke naakten. Hij hield van vrouwen met brede heupen en ronde vormen. Hij selecteerde zijn modellen op postuur en huid. Bij de uitbeelding van deze vrij sensuele naaktfiguren gebruikte hij zijn favoriete kleurschema van roze en rood.

Vanaf 1894 had hij artritus. De penselen moest hij ten slotte vastbinden aan zijn hand. Na 1907 wijdde Renoir zich ook aan de beeldhouwkunst.

Impressionisten.

Paul Cézanne
1839-1906.
zelfportret
voor zijn
schilderij
„Mont Sainte
Victoire”

„De kaartspelers”
ca 1890-1892.
Cézanne heeft 5 versies
van dit onderwerp
geschilderd.

„La Montagne
Sainte Victoire.”
Deze berg heeft
Cézanne vele malen
geschilderd.

„Oude vrouw
met rozenkrans”
ca 1897-1898

„Het toilet”
Mary Cassatt
1845-1926.
Amerikaanse schilderes
in Parijs.

„De negerin met pioenrozen.”
Frederica Bazille 1841-1870

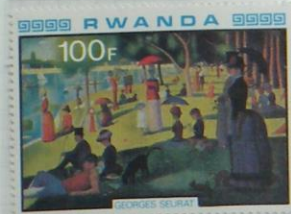
„Kinderen aan de kust.”
Pierre-Auguste Renoir
1841-1919

„De wieg”
Berthe Morisot
1841-1895
schildert vooral
familietafereelen.

Impressionisten

Voorbeeld van
Pointillisme.

„In het park“.

„Het circus“
1890/91.

Georges Seurat
1859-1891.
Hij werkte samen
met Signac
de neo-impressi-
onistische techniek
uit.

„Quadrille“.

„De vrouwelijke clown
Cha-U-Kao
1895“

„Ontvangsthal
in de Moulin
Rouge“.

„Miss Dolly - de Engelse
van „Le Star“ in
Le Havre“ 1899

Henri De Toulouse-
Lautrec
1864-1901.

„De Dames“.

Neo-Impressionisme

Het neo-impressionisme, divisionisme of pointillisme: de benaming voor de beweging in de schilderkunst in de tachtiger jaren van de vorige eeuw. (=1883). Pointillisme is afkomstig van „point“ (=punt of stip). Het is een schildertechniek, waarbij de verf niet in vlakken op het doek wordt aangebracht, maar in stippen of streken. Alleen primaire kleuren worden gebruikt en naast elkaar geplaatst. De vermenging zou pas plaatsvinden in het oog van de toeschouwer. De schilders hielden zich bezig met vraagstukken als psychologie en fysiologie van het zien. Als stijl zet het pointillisme het impressionistische streven naar weergave van licht en atmosfeer voort. Sommige critici zijn van mening dat 't pointillisme of divisionisme soms zweeft op de grens tussen kunst en kunstigheid. De belangrijkste vertegenwoordigers v.h. pointillisme zijn: George Seurat en Paul Signac. Zij zijn de enigen die deze techniek consequent gebruikten. Ook Pissarro, Matisse, Toulouse-Lautrec en Van Gogh hebben de stippeltechniek uitprobeerd. Theo v. Rysselberghe uit België is een van de bekendste pointillisten.

"Roerganger"
van
Theo v. Rysselberghe
1862-1926.

Paul Signac

1863-1935

Paul Signac is 'n Frans neo-impressionistisch schilder. Al heel vroeg hield Signac zich bezig met de werken van Manet, Degas en vooral Monet, wiens impressionistische manier van schilderen 'n grote indruk op hem maakte.

Hij neemt in 1886 deel aan de achtste en laatste tentoonstelling v.d. impressionisten. In 1884 stichtte Signac de Société des Artistes Indépendants.

Signac streefde dezelfde artistieke doelstellingen na als Seurat. Zij werkten samen de theoretische grondslagen betreffende de kleurwerking uit, die het uitgangspunt vormden voor het neo-impressionisme, oftewel pointillisme of divisionisme.

Signac schilderde vooral havens en schepen en werkte zowel ter plaatse (Saint-Tropez, Port-en-Bessin, Collioure, Corsica en in de havens in Nederland en Italië) als ook naar schetsen in zijn atelier. Hij vestigde zich ten slotte in Saint-Tropez, waar hij de „ontdekker“ van is.

